

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΥΠΕΡΜΕΤΡΟΥ ΣΤΟΡΓΗΣ.

ΠΡΟ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν ἔζη ἐν Ἀνδαλουσίᾳ τῆς Ἰσπανίας πατήρ τοσοῦτον φιλόστοργος πρὸς τὸ μονογενὲς αὐτοῦ τέκνον, ὥστε οὐδέποτε ἀντέλεγεν αὐτῷ ἵνα μὴ ποσῶς τὸ λυπήσῃ. Τὸ δὲ τέκνον ἀνατρεφόμενον τοιοῦτῳ τρόπῳ κατήνησεν, προχωρούσης τῆς ἡλικίας του, νὰ ἐκπληρῇ ἀδυστάκτως πάσας τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τέλος μὴ εὐρίσκον ἰκανὴν τῶν παθῶν του τροφὴν ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, ἐγκατέλειπεν αὐτὴν, οὐδ' ἠδυνήθη ὁ πατήρ νὰ μάθῃ ποῦ τῆς γῆς μετέβη. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τινῶν ἐτῶν περιουδῶν ὁ πατήρ συνητήθη μὲ συμμορίαν ληστῶν, οἵτινες ληστεύσαντες αὐτὸν, τὸν ἀπήγαγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς παρακειμένου ὄρους, ἐξ οὗ ἐσκόπουν νὰ κατακρημνίσωσιν αὐτὸν εἰς βαθύτατον βάραθρον, ὥστε καταληφθῆς ὑπὸ τρόμου ὄρων τὸν ἐπιχειρῶν τῆς ζωῆς του κίνδυνον, ἤρχισε νὰ θρηνηῇ καὶ ὀδύρεται. Ἐν δὲ τῇ ἀμηχανίᾳ αὐτοῦ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀδηγοῦντος τὴν συμμορίαν ληστοῦ ἐπικαλούμενος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἀλλ' ὁποῖα ἢ ἐκπληξίς καὶ ἀγανάκτησις αὐτοῦ ὅτε ἐγνώρισεν ὅτι ὁ λῆσταρχος οὗτος ἐστὶν ὁ αὐτοῦ υἱός! . . . Ἰὼ Θεέ μου, ἀνέκραξεν, τί βλέπουν οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ ἐγειρόμενος τεταραγμένος, ἠτένισεν τὸ βλέμμα μετ' ὀργῆς ἐπ' αὐτοῦ. Σὺ ἐδῶ; τῷ εἶπεν, σὺ ἐπὶ κεφαλῆς συμμορίας ληστῶν; . . . Ἄθλιε! . . . μὴ τάχα συνέλαβες καὶ τὴν καταχθόνιον ιδέαν νὰ γίνῃς πατροκτόνος; . . . Ὁ δὲ λῆσταρχος μείνας ἀτάραχος εἰς τὴν θέσιν του. — Ἐὰν, εἶπε, μὲ ὕφος ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον, ἐὰν κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν ἐνήργησας ὡς ὄφειλες τὸ πατρικὸν πρὸς ἐμὲ καθῆκον, ἐπιτηρῶν τὴν διαγωγὴν μου καὶ τιμωρῶν τὰς παρεκτροπὰς μου, δὲν ἤθελα ἐξωκείλει τοσοῦτον καὶ νῦν βεβαίως ἤθελον εἶσθαι εὐδαίμων καὶ οὐχὶ ὁποῖος εἶμαι κακοῦργος καὶ δυστυχής! Πλὴν σὺ μὴ ἐπιζητῶν ἢ τὴν ἀτομικὴν σου εὐχαρίστησιν καὶ τερπόμενος ἐκ τῶν παιδιῶν μου, οὐδὲν λογιζόμενος τὸ μέλλον μου, μὲ ἐγκατέλειπας εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν παθῶν μου οὕτω διοικούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ μὴ δυνάμενος ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ νὰ κορέσω αὐτὰ, ἠναγκάσθην ὁρμεφύτως νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὴν καὶ περιπλανώμενος ἐνθεν κἀκεῖθεν ἐξήτουν μάτην τὴν ἀνάπαυσιν τῆς καρδίας, διότι ἀπὸ πλάνης εἰς πλάνην ὑπὸ τῶν παθῶν ὁρμώμενος ἀντὶ ἀναπαύσεως ἤ-

σθανόμην καθεκάστην ἔτι μείζονα ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν ψυχῆς! . . . Ὅθεν τῆς δυστυχίας καὶ ταραχῆς μου ταύτης σὺ εἶσαι ὁ αἷτιος . . . λάβε λοιπὸν τὴν ἀμοιβὴν τῶν πράξεών σου . . . Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς συνεταίρους του — Παιδιὰ τοῖς εἶπε, δός τε του νὰ πάγῃ κάτω, δὲν τοῦ ἀνήκει νὰ ζῇ. — Εἶπε καὶ ἐγένετο! . . . Δὲν παρῆλθον ὅμως δύο μῆνες μετὰ τὴν πατροκτονίαν καὶ ὁ κακοῦργος ἐφέρετο παρὰ τῆς ἀρμοδίου ἀρχῆς ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου, πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς θείας τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαιοσύνης. Πρὸ δὲ τῆς κατατομίας εἶπε τὰς τοῖς παριστώσιν. — Ἐκ τοῦ παραδείγματός μου, ἀδελφοί, μάθετε οἱ ἔχοντες τέκνα, ὅτι ὀφείλετε νὰ ἀνατρέφῃτε αὐτὰ μετ' αὐστηρότητος ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς.

I. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τοῦ νὰ ἴνῃ τις

ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ, ΜΟΝΟΧΕΙΡ ΚΑΙ ΧΩΛΟΣ.

ΟΙ ΟΝΟΜΑΣΑΝΤΕΣ τὸν κόσμον τοῦτον κοιλάδα θλίψεως, οὐδόλως ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας, διότι ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος γεννηθῆ ἐπὶ τῆς γῆς ἀρχεται καὶ ὁ χρόνος τῶν ὀδυνῶν καὶ ἀλγηδόνων του· ἀλλ' ἐν τούτοις ποσάκις φαινόμεθα ἀχάριστοι πρὸς τὸν Πλάστην διὰ συμβεβηκότα ἅτινα ἡμεῖς μὲν ὡς τὰ μέγιστα τῶν δυστυχημάτων ὑπολαμβάνομεν, πράγματι ὅμως εἶναι σωτηριώδη ἡμῖν; Τὸ ἐπόμενον ἀραβικὸν διήγημα διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει τὰ πάντα νὰ ὑπομένῃ, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, διότι ἀγνοεῖ πρὸς ποῖον τέλος τὰ πάντα συμβαίνουσιν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ἐρήμου τῆς Ἀραβίας καὶ ἐκ τριῶν διαφορῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, τρεῖς ὁδοιπόροι ἐπεριπάτου βραδέως, προσεγγίζοντες ἀλλήλους, μέχρις οὗ μικρὸν κατὰ μικρὸν εὐρέθησαν εἰς μικρὰν ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἐν πρώτοις ἡ ὑπόνοιᾳ μὴ εὐρεθῆ κατέναντι ἐχθροῦ συνεῖχεν ἕκαστον καὶ ἡ δυσπιστία ἠνάγκασε πάντας νὰ λάβωσι προφυλακτικὰ μέτρα, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ἀντιστῶσι κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου ἐχθροῦ. Καὶ ὁ μὲν εἰς τῶν τριῶν ὁδοιπόρων ἐξάγει τῆς ζωῆς του καλῶς ἠχονημένον ξυρὸν, ὃν ἐκράτει κεκρμμένον, ὁ δ' ἕτερος ἀναδιφῶν τὰς διπλάς τοῦ καλύμματός του, λαμβάνει ἐξ αὐτοῦ ὀπήτιόν τι, ἐργαλεῖον τῶν σανδαλοποιῶν, ὁ τρίτος τέλος